

ועברו אחת מהעבירות שהיחיד מתחייב עליהם חטאת. ושעירי עבודה זרה הוא שעיר הבא כשטעו ביי"ד כנ"ל באיסור עבודה זרה ועשו רוב הציבור על פיהם.

ושני אלו דמם ניתן בהיכל כנגד הפרוכת. ומבואר בברייתא ששני אלו, כשהוא מזה, אינו מזה על הפרוכת ממש, אלא כנגד הפרוכת. ומכל מקום אם נגוע בפרוכת גם כן כשר.

ואמר רבי אלעזר ברבי יוסי, אני ראיתיה ברומי^א, והיו עליה כמה טיפי דמים של פר העלם דבר ושעירי עבודה זרה.

וביאר שידע שהיו אלו טיפות דם של הזאות אלו, כי לא היו סדורות זו למטה מזו^ב.

נתערבו לו דמים בדמים

א. נתערבו הדמים קודם שהחל להזות.

רבא היה סבור, שאם נתערבו יחד דם הפר ודם השעיר בכלי אחד, קודם שהחל להזות מהם בהיכל^א, יתן מהתערובת הזו סדרה אחת של אחת למעלה ושבע למטה, ועולה לו לכאן ולכאן, כלומר יוצא בכך גם ידי הזאת דם הפר, וגם ידי הזאת דם השעיר.

וכשנאמרו הדברים הללו לפני רבי ירמיה, אמר על כך, בבלאי טפשאי [=בבלאים טפשים] משום דדיירי בארעא חשוכא [=מאחר שדרים בארץ חשוכה היא בבל שהיא מצולה] אמרי שמעתא דמחשכן [=אומרים שמועות מחשיכות כלומר דברים שאינם נכונים].

וביאר רבי ירמיה, שאין לעשות כדברי רבא, כי כשעושה כן, רוצה לצאת ידי הזאת

^א הקשה ריב"א, והא בבית ראשון לא הוו פרוכת, ובבית שני דהוו פרוכת, לא היו מקריבין פר העלם דבר, כדתנן בפרק קמא דמגילה, אין בין כהן משיח למרובה בגדים אלא פר הבא על כל המצות, דכהן משיח מקריבו ולא מרובה בגדים. ותיירך, דבבית ראשון הוה, ובפרוכת דבבי איירי. ור"י תירך, דבבית שני הוה, וההיא דמגילה איירי בהוראת כהן משיח לעצמו, דקיימא לן הוראת כהן משיח לעצמו כהוראת בית דין לצבור, דמייתי פר אם טעה ועשה כהוראת עצמו, ודוקא משיח, דכתיב "ואם הכהן המשיח", אבל מרובה בגדים הרי הוא כשאר יחיד, ומייתי כשבה או שעירה, אבל פר העלם דבר של צבור, אפילו כהן הדיוט מצי לאקרוביה, כדאיתא בתורת כהנים, וכן מוכח, דבבית שני איירי, דאי בבית ראשון, נימא של פר כהן משיח, אלא על כרחך בבית שני איירי, ולהכי לא קאמר נמי של פר כהן משיח, דכהן משיח בבית שני לא הוה, דיאשיהו גנו שמן המשחה. [תוס'].

^ב עיי רש"י בד"ה דעבידי כסדרן.

^א הדינים הללו אמורים במתנות שבהיכל, כי במתנות של לפני ולפנים לא יתכן שיתערבו הדמים, שהרי שחיתת השעיר רק אחר מתן דם הפר, ואם שחט את השעיר תחילה, אין דמו ראוי, וצריך להביא אחר. שו"ר שכעיי"ז כתבו התוס' לקמן.